Convenţie pentru protecţia bunurilor culturale în caz de conflict armat

Haga, 14 mai 1954

Înaltele Părţi Contractante,

Constatând că bunurile culturale au suferit daune grave în cursul ultimelor conflicte şi că, în urma dezvoltării tehnicii războiului, sunt din ce în ce mai mult ameninţate de distrugere;

Convinse fiind că pagubele aduse bunurilor culturale aparţinând oricărui popor constituie pagube aduse patrimoniului cultural al întregii omeniri, dat fiind că fiecare popor îşi aduce contribuţia la cultura mondială;

Considerând că conservarea patrimoniului cultural reprezintă o mare importanţă pentru toate popoarele lumii şi că este importantă să se asigure acestui patrimoniu cultural reprezintă o mare importanţă pentru toate popoarele lumii şi că este important să se asigure acestui patrimoniu o protecţie internaţională;

Călăuzite de principiile privind protecţia bunurilor culturale în caz de conflict armat, stabilite în Convenţiile de la Haga din 1899 şi 1907 şi în Pactul de la Washington din 15 aprilie 1935;

Considerând că, pentru a fi eficace, protecţia acestor bunuri trebuie organizată în timp de pace prin măsuri atât naţionale, cât şi internaţionale;

Hotărâte să ia toate măsurile posibile pentru a proteja bunurile culturale;

Au convenit asupra dispoziţiilor ce urmează :

CAPITOLUL I

Dispoziţii generale privind protecţia bunurilor culturale

Definirea bunurilor culturale

Art. 1. Conform prezentei Convenţii, sunt socotite bunuri culturale, oricare ar fi originea sau proprietarul lor :

(a) bunurile, mobile sau imobile, care prezintă o mare importanţă pentru patrimoniul cultural al popoarelor, cum sunt monumentele de arhitectură, de artă, istorice, religioase sau laice, terenurile arheologice, grupurile de construcţii, care, în ansamblu, prezintă un interes istoric sau artistic, operele de artă, manuscrisele, cărţile şi alte obiecte de interes artistic, istoric sau arheologic, precum şi colecţiile ştiinţifice şi colecţiile importante de cărţi, arhive sau de reproduceri ale bunurilor definite mai sus;

(b) edificiile a căror destinaţie principală şi efectivă este de a conserva sau de a expune bunurile culturale mobile definite la alineatul (1), cum sunt muzeele, marile biblioteci, depozitele de arhive, precum şi adăposturile destinate să protejeze, în caz de conflict armat, bunurile culturale mobile definite la alineatul (a);

(c) centrele în cuprinsul cărora se află un număr considerabil de bunuri culturale, aşa cum sunt definite la alineatele (a) şi (b), denumite "centrele monumentale".

Protecţia bunurilor culturale

Art. 2. În sensul prezentei Convenţii, protecţia bunurilor culturale include ocrotirea şi respectul acestor bunuri.

Ocrotirea bunurilor culturale

Art. 3. Înaltele Părţi Contractante se obligă să pregătească încă din timp de pace ocrotirea bunurilor culturale situate pe propriul lor teritoriu împotriva efectelor posibile ale unui conflict armat, luând măsurile pe care le consideră potrivite.

Respectarea bunurilor culturale

Art. 4. 1. Înaltele Părţi Contractante se obligă să respecte bunurile culturale atât pe teritoriul lor propriu, cât şi pe teritoriul altor Înalte Părţi Contractante, abţinându-se de la folosirea acestor bunuri, a dispozitivelor lor de protecţie şi a împrejmuirilor lor immediate în scopuri care ar putea expune aceste bunuri distrugerii sau deteriorării în caz de conflict armat şi de la orice act ostil împotriva lor.

2. Nu se face derogare de la obligaţiile definite la paragraful 1 al prezentului articol decât în cazurile când o necesitate militată cere în mod imperios o asemenea derogare.

3. În afară de aceasta, Înaltele Părţi Contractante se obligă să prevină şi, la nevoie, să oprească orice act de furt, jefuire sau însuşire ilegală de bunuri culturale, sub orice formă ar fi practicat, precum şi orice act de vandalism împotriva bunurilor menţionate. Ele se vor abţine de la rechiziţionarea bunurilor culturale mobile situate pe teritoriul unei alte Înalte Părţi Contractante.

4. Ele se vor abţine de la orice măsură de represalii împotriva bunurilor culturale.

5. O Înaltă Parte Contractantă nu se poate elibera de obligaţiile stipulate în prezentul articol faţă de o Înaltă Parte Contractantă pe motivul că aceasta din urmă nu a aplicat măsurile de ocrotire prevăzute de articolul 3.

Ocupaţia

Art. 5. 1. Înaltele Părţi Contractante care ocupă total sau parţia teritoriul unei alte Înalte Părţi Contractante sunt obligate să sprijine în măsura posibilului, eforturile acutorităţilor naţionale competente ale teritoriului ocupat, în scopul asigurării ocrotirii şi conservării bunurilor culturale ale acestuia.

2. Dacă este necesară o intervenţie de urgenţă pentru conservarea bunurilor culturale situate pe teritoriul ocupat şi păgubite prin operaţiuni militare şi dacă autorităţile naţionale competente nu pot să ia asemenea măsuri, Puterea ocupantă va lua, în limitele posibilului, măsurile de conservare cele mai necesare, în strânsă colaborare cu aceste autorităţi.

3. Orice Înaltă Parte Contractantă, al cărei guvern este considerat ca guvernul lor legitim de către membrii unei mişcări de rezistenţă, va atrage, dacă îi este posibil, atenţia acestor membrii asupra obligaţiei de a îndeplini dispoziţiile care se referă la respectarea bunurilor culturale.

Semnalizarea bunurilor culturale

Art. 6. Conform dispoţiilor articolului 16, bunurile culturale pot fi revăzute cu un semn distinctiv de natură să înlesnească identificarea lor.

Măsuri de ordin militar

Art. 7. 1. Înaltele Părţi Contractante se obligă să introducă, încă din timp de pace, în regulamentele sau instrucţiunile pentru uzul trupelor lor, dispoziţii de natură să asigure respectarea prezentei Convenţii şi să imprime, încă din timp de pace, personalului forţelor armate un spirit de respect faţă de cultură şi bunurile culturale ale tuturor popoarelor.

2. Ele se obligă să pregătească sau să stabilească, încă din timp de pace, în cadrul forţelor armate, servicii sau un personal specializat, a căror misiune va fi de a veghea la respectarea bunurilor culturale şi de a colabora cu autorităţile civile însărcinate cu ocrotirea acestor bunuri.

CAPITOLUL II

Despre protecţia specială

Acordarea protecţiei speciale

Art. 8. 1. Pot fi puse sub protecţie specială un număr restrâns de adăposturi, destinate să protejeze bunuri culturale imobile de foarte mare importanţă, cu condiţia :

(a) ca ele să se găsească la o distanţă suficientă de un mare centru industrial sau orice alt obiectiv militar important care constituie un punct vulnerabil, ca de exemplu un aerodrom, o staţie de radiodifuziune, un stabiliment care lucrează pentru apărarea naţională, un port sau o staţie de cale ferată de o anumită importanţă sau o mare cale de comunicaţie ;

(b) să nu fie folosite în scopuri militare.

2. Un adăpost pentru bunurile culturale mobile poate, de asemenea, să fie pus sub protecţie specială, oricare ar fi locul unde este situat, dacă este construit în aşa fel încât după toate probabilităţile bombardamentele nu i-ar putea pricinui pagube.

3. Se consideră că un centru monumental este întrebuinţat în scopuri militare atunci când el este folosit pentru deplasări de personal sau de material militar, chiar şi în tranzit. De asemenea, atunci când în acest centru monumental se desfăşoară activităţi legate direct de operaţiile militare, de cantonare a personalului militar sau de producţie de materiale de război.

4. Nu se consideră folosite în scopuri militare supravegherea unuia din bunurile culturale enumerate la paragraful 1 de către paznici înarmaţi, care sunt autorizaţi special în acest scop, sau prezenţa pe lângă acest bun cultural a forţelor de poliţie, însărcinate în mod normal să asigure ordinea publică.

5. Dacă unul din bunurile culturale enumerate la primul paragraf al prezentului articol este situat în apropierea unui obiectiv militar important în sensul acestui paragraf, el va putea totuşi să fie pus sub protecţie specială dacă Înalta Partea Contractantă care se cere aceasta îşi asumă obligaţia, în caz de conflict armat, de a nu folosi obiectivul în discuţie şi, îndeosebi, dacă e vorba de un port, de o staţie de cale ferată sau de un aerofrom de a evita orice trafic prin aceste obiective. În acest caz, devierea traficului trebuie organizată încă din timp de pace.

6. Protecţia specială se acordă bunurilor culturale prin înscrierea lor în “Registrul internaţional al bunurilor culturale sub protecţie specială”. Această înscriere poate fi făcută numai în conformitate cu dispoziţiile prezentei Convenţii şi în condiţiile prevăzute în regulamentul de aplicare.

Imunitatea bunurilor culturale sub protecţie specială

Art. 9. Înaltele Părţi Contractante se obligă să asigure imunitatea bunurilor culturale sub protecţie specială, abţinându-se, de îndată ce s-a făcut înscrierea în Registrul internaţional, de la orice act de ostilitate faţă de ele, şi cu excepţia cazurilor prevăzute la paragraful 5 al articolului 8, de la orice utilizare a acestor bunuri sau a împrejurărilor lor în scopuri militare.

Semnalizare şi control

Art. 10. În cursul unui conflict armat, la bunurile culturale sub protecţie specială trebuie să fie prevăzute cu semnul distinctiv definit la articolul 16 şi să fie supuse unui control cu caracter internaţional, aşa cum este prevăzut în regulamentul de aplicare.

Retragerea imunităţii

Art. 11. 1. Dacă una din Înaltele Părţi Contractante comite o violare a obligaţilor luate pe baza articolului 9 în legătură cu un bun cultural sau o pretecţie specială, Partea adversă este eliberată, atât timp cât această violare se menţine, de obligaţia ei de a asigura imunitatea bunului în discuţie. Totuşi, oricând îi este cu putinţă, ea va face în prealabil somaţia de a se pune capăt acestei violări într-un termen rezonabil.

2. În afară de cazul prevăzut în primul paragraf al acestui articol, imunitatea unui bun cultural sub protecţie specială nu poate fi retrasă decât în cazuri excepţionale, determinate de encesităţile militare de neînlăturat, şi numai atât timp cât asemenea necesităţi se menţin. Necesitatea poate fi constatată numai de către şeful unei formaţiuni egale sau superioare ca importanţă unei divizii. În toate cazurile în care împrejurările îngăduie, hotărârea de retragere a imunităţii va fi notificată Părţii adverse cu suficient timp înainte.

3. Partea care retrage imunitatea trebuie să informeze despre aceasta, în timpul cel mai scurt cu putinţă, în scris şi cu arătarea motivelor, pe comisarul general pentru bunurile culturale prevăzute în regulamentul de aplicare.

CAPITOLUL III

Despre transporturile de bunuri culturale

Transporturi sub protecţie specială

Art. 12. 1. Un transport afectat exclusiv transferului de bunuri culturale, poate, la cererea Înaltei Părţi Contractante interesate, să fie efectuat sub protecţie specială, în condiţiile prevăzute în regulamentul de aplicare.

2. Transportul sub protecţie specială va avea loc sub supravegherea cu caracter internaţional prevăzută în regulamentul de aplicare şi va fi prevăzut cu semnul distinctiv definit în articolul 16.

3. Înaltele Părţi Contractante se vor abţine de la orice act de ostilitate faţă de un transport sub protecţie specială.

Transportul în caz de urgenţă

Art. 13. 1. Dacă una din Înaltele Părţi Contractante consideră că securitatea anumitor bunuri culturale necesită transferul acestora şi că problema este atât de urgentă încât procedura prevăzută la articolul 12 nu poate fi urmată, îndeosebi la începutul unui conflict armat, transportul poate fi prevăzut cu semnul distinctiv definit la articolul 16, în cazul că n-a făcut obiectul unei cereri de imunitate, în sensul articolului 12, care a fost respinsă. În măsura posibilului, trebuie făcută notificarea despre transport Părţilor adverse. Un transport îndrumat către teritoriul unei alte ţări nu va putea, în nici un caz, să fie prevăzut cu semnul distinctiv dacă imunitatea nu i-a fost acordată în mod expres.

2. Înaltele Părţi Contractante vor lua, în măsura posibilului, precauţiile necesare pentru ca transporturile prevăzute în primul paragraf al acestui articol şi purtând semnul distinctiv să fie ocrotite împotriva unor acte ostile îndreptate împotriva lor.

Imunitatea de confiscare, de captură şi de priză

Art. 14. 1. Se bucură de imunitate de confiscare, de captură şi de priză :

(a) bunurile culturale care beneficiază de protecţia prevăzută la articolul 12 sau de aceea prevăzută la articolul 13 ;

(b) mijloacele de transport afectate exclusiv transferului acestor bunuri ;

2. În prezentul articol nimic nu limitează dreptul de vizită şi de control.

CAPITOLUL IV

Despre personal

Personalul

Art. 15. Personalul afectat protecţiei bunurilor culturale trebuie, în măsura în care cerinţele societăţii o permit, să fie respectat în interesul păstrării acestor bunuri, iar dacă acest personal cade în mâinile Părţii adverse, va trebui să i se permită continuarea exercitării funcţiunilor sale, va trebui să i se permită continuarea exercitării funcţiunilor sale, în caz că bunurile culturale de care este răspunzător au căzut, de asemenea, în mâinile Părţii adverse.

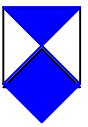
CAPITOLUL V

Despre semnul distinctiv

Semnul Convenţiei

Art. 16. 1. Semnul distinctiv al Convenţiei constată dintr-un scut ascuţit jos, împărţit în patru părţi, cu liniile încrucişate oblic, în culorile albastru şi alb (un scut format dintr-un careu albastru, unul din unghiuri formând vârful scutului, şi dintr-un triunghi albastru deasupra careului, ambele delimitând un triunghi alb de fiecare parte).

2. Semnul este folosit izolat sau repetat de trei ori în formaţie triunghiulară (un semn jos), în condiţiile prevăzute la articolul 17.

Folosirea semnului

Art. 17. 1. Semnul distinctiv repetat de trei ori poate fi folosit numai pentru :

(a) bunurile culturale imobile ;

(b) transporturile de bunuri culturale în condiţiile prevăzute la articolele 12 şi 13 ;

(c) adăposturile improvizate, în condiţiile prevăzute în regulamentul de aplicare.

2. Semnul distinctiv poate fi folosit izolat numai pentru :

(a) bunurile culturale care nu se află sub protecţie specială ;

(b) persoanele cărora li s-au încredinţat funcţiuni de control conform regulamentului de aplicare ;

(c) personalul afectat protecţiei bunurilor culturale ;

(d) cărţile de identitate menţionate în regulamentul de aplicare.

3. În caz de conflict armat, este interzisă folosirea semnului distinctiv în alte cazuri decât cele menţionate în paragrafele precedente ale acestui articol sau folosirea în orice scop a unui semn asemănător semnului distinctiv.

4. Semnul distinctiv nu poate fi aplicat pe un bun cultural imobil fără a i se ataşa, în acelaşi timp, o autorizaţie datată şi semnată în modul cuvenit de către autoritatea competentă a Înaltei Părţi Contractante.

CAPITOLUL VI

Domeniul de aplicare a Convenţiei

Aplicarea Convenţiei

Art. 18. 1. În afară de dispoziţiile care trebuie să intre în vigoare, încă din timp de pace, Convenţia de faţă se va aplica, în caz de război declarat sau mai multe dintre Înaltele Părţi Contractante, chiar dacă starea de război nu a fost recunoscută de către una sau mai multe dintre ele.

2. Convenţia se va aplica, de asemenea, în toate cazurile de ocupaţie totală sau parţială a teritoriului uneia din Înaltele Părţi Contractante , chiar dacă această ocupaţie nu întâmpină nici o rezistenţă militară.

3. Dacă una din Puterile în conflict nu este Parte la prezenta Convenţie, Puterile Părţi la Convenţie vor rămâne totuşi angajate prin Convenţie în raporturile lor reciproce. Ele vor fi legate, de asemenea, prin Convenţia faţă de menţionata Putere, dacă aceasta a declarat că acceptă prevederile Convenţiei şi atâta timp cât ea le aplică.

Conflicte care nu au caracter internaţional

Art. 19. 1. În caz de conflict armat care nu are caracter internaţional şi care izbucneşte pe teritoriul uneia din Înaltele Părţi Contractante, fiecare din Părţile în conflict va fi obligată să aplice cel puţin prevederile prezentei Convenţii, care se referă la respectarea bunurilor culturale.

2. Părţile în conflict se vor strădui să pună în vigoare, pe cale de acorduri speciale, toate sau o parte din celelalte prevederi ale Convenţiei de faţă.

3. Organizaţia Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură poate oferi serviciile sale Părţilor în conflict.

4. Aplicarea dispoziţiilor de mai sus nu va avea efect asupra statutului juridic al Părţilor în conflict.

CAPITOLUL VII
Despre executarea convenţiei

Regulamentul de executare

Art. 20. Precdura de aplicare a prezentei Convenţii este definită în regulamentul de aplicare, care este parte integrantă a acesteia.

Puterile protectoare

Art. 21. Convenţia de faţă şi regulamentul său de aplicare cu concursul Puterilor protectoare însărcinate cu ocrotirea intreselor Părţilor în conflict.

Procedura de conciliere

Art. 22. 1. Puterile protectoare vor acorda bunele lor orificii în toate cazurile când vor socoti că acestea sunt utile în interesul apărării bunurilor culturale, îndeosebi atunci când există un dezacord între Părţile în conflict cu privire la aplicarea sau interpretarea dispoziţiilor prezentei Convenţii sau ale regulamentului său de aplicare.

2. În acest scop, fiecare dintre Puterile protectoare poate, în urma invitaţiei unei Părţi, a directorului general al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură sau din proprie iniţiativă, să propună părţilor în conflict o consfătuire a reprezentanţilor lor şi, în special, a autorităţilor neutru, ales în mod convenabil. Părţile în conflict sunt obligate să dea urmare propunerilor de consfătuire care le sunt făcute. Puterile protectoare vor propune, spre aprobare de către Părţile în conflict, o personalitate, aparţinând unei puteri neutre, sau prezentată de către directorul general al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură, care va fi invitată să participe la această consfătuire în calitate de preşedinte.

Asistenţa din partea UNESCO

Art. 23. 1. Înaltele Părţi Contractante pot face apel la concursul tehnic al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură, în vederea organizării protecţiei bunurilor lor culturale sau în legătură cu orice altă problemă decurgând din aplicarea prezentei Convenţii şi din regulamentul ei de aplicare. Organizaţia va acorda această asistenţă în limitele programului şi posibilităţilor ei.

2. Organizaţia este autorizată să facă din propria ei iniţiativă propuneri în această privinţă Înaltele Părţi Contractante.

Acorduri speciale

Art. 24. 1. Înaltele Părţi Contractante pot încheia acorduri speciale în orice chestiune cu privire la care ele socotesc utilă o reglementare separată.

2. Nu va putea fi încheiat nici un acord special care să micşoreze protecţia asigurată prin prezenta Convenţie bunurilor culturale şi personalului afectat acestora.

Difuzarea Convenţiei

Art. 25. Înaltele Părţi Contractante se obligă să difuzeze, cât mai larg posibil, în timp de pace şi în timp de conflict armat, textul prezentei Convenţii şi al regulamentului ei de aplicare în ţările respective. Ele se obligă, în special, să introducă studierea Convenţiei şi regulamentului în programele de instrucţie militară şi, dacă e posibil, civilă, în aşa fel încât principiile să poată fi cunoscute de întreaga populaţie şi îndeosebi de forţele armate şi de personalul afectat protecţiei bunurilor culturale.

Traduceri şi rapoarte

Art. 26. 1. Înaltele Părţi Contractante îşi vor comunica, prin intermediul directorului general al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură, traducerile oficiale ale prezentei Convenţii şi ale regulamentului ei de aplicare.

2. În afară de aceasta, cel puţin o dată la patru ani, ele vor adresa directorului general un raport conţinând informaţiile pe care le vor socoti utile pentru măsurile luate, pregătite sau proiectate de către administraţiile lor respective pentru aplicarea prezentei Convenţii şi a regulamentului.

Consfătuiri

Art. 27. 1. Directorul general al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură poate, cu aprobarea Consiliului executiv, să convoace consfătuiri ale reprezentanţilor Înaltelor Părţi Contractante. El este obligat să facă o cincime dintre Înaltele Părţi Contractante.

2. În afară de alte funcţiuni care sunt conferite consfătuirii prin prezenta Convenţie sau prin regulamentul de aplicare, consfătuirea va avea atribuţia de a studia problemele relative la aplicarea Convenţiei şi a regulamentului său de aplicare şi de a formula recomandări în această privinţă.

3. În afară de aceasta, în conformitate cu prevederile articolului 39, consfătuirea poateproceda la revizuirea Convenţiei sau a regulamentului sau a regulamentului ei de aplicare dacă majoritatea Înaltele Părţi Contractante este reprezentată.

Sancţiuni

Art. 28. Înaltele Părţi Contractante se obligă ca, în cadrul sistemului lor de drept penal, să ia toate măsurile necesare pentru ca persoanele, oricare ar fi cetăţenia lor, care au înscălcat sau au ordonat încălcarea prezentei Convenţii, să fie urmărite şi supuse unor sancţiuni penale sau disciplinare.

DISPOZIŢII FINALE

Limbi

Art. 29. 1. Prezenta Convenţie este redactată în limbile engleză, spaniolă, franceză şi rusă, cele patru texte făcând în mod egal credinţă.

2. Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură va stabili, Conferinţa sa generală, traduceri în alte limbi oficiale.

Semnare

Art. 30. Prezenta Convenţie va purta data de 14 mai 1954 şi va rămâne deschisă până la data de 31 decembrie 1954 semnării pentru toate statele invitate la Conferinţă, care s-au reunit la Haga de la 21 aprilie 1954 până la 14 mai 1954.

Ratificare

Art. 31. 1. Prezenta Convenţie va fi supusă ratificării statelor semnatare, conform procedurilor lor constituţionale.

2. Instrumentele de ratificare vor fi depuse Directorului general al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură.

Aderare

Art. 32. Începând din ziua intrării sale în vigoare, prezenta Convenţie va fi deschisă aderării tuturor statelor vizate la articolul 39, nesemnatare, precum şi oricărui alt stat invitat să adere la aceasta de către Consiliul Executiv al

Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură. Aderarea se va face prin depunerea unui instrument de aderare la Directorul general al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură.

Întrarea în vigoare

Art. 33. 1. Prezenta Convenţie va intra în vigoare după trei luni de la depunerea a cinci instrumente de ratificare.

2. Ulterior, ea va intra în vigoare, pentru că fiecare Înaltă Parte Contractantă, după trei luni de la depunerea instrumentului său de ratificare sau aderare.

3. Situaţiile prevăzute la articolele 18 şi 19 vor da efect imediat ratificărilor şi aderărilor depuse de Părţile în conflict înainte sau dup începerea ostilităţilor sau a ocupaţiei. În aceste cazuri, Directorul general al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură va face, pe calea cea mai rapidă, comunicările prevăzute la articolul 38.

Aplicarea efectivă

Art. 34. 1. La data intrării în vigoare a Convenţiei, fiecare din statele Părţi la Convenţie va lua, într-un termen de 6 luni, toate măsurile necesare pentru punerea în aplicare a Convenţiei.

2. Pentru toate statele care depun instrumentele de ratificare sau aderă după data intrării în vigoare a Convenţiei, acestui termen va fi, de asemenea, de 6 luni, socotit din ziua depunerii instrumentului de ratificare sau de aderare.

Extinderea teritorială a Convenţiei

Art. 35. Oricare Înaltă Parte Contractantă va putea, în momentul ratificării sau aderării, sau în orice moment ulterior, să declare, printr-o notificare adresată Directorului general al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură, că prezenta Convenţie se va extinde asupra tuturor teritoriilor sau asupra unui teritoriu oarecare din teritoriu pe care această Parte le reprezintă în relaţiile internaţionale. Această notificare intră în vigoare după trei luni de la data primirii sale.

Raportul cu Convenţiile anterioare

Art. 36. 1. În raporturile dintre Puterile legate prin Convenţiile de la Haga privitoare la legile şi obiceiurile războiului pe uscat (IV) şi privitoare la bombardamentul prin forţe navale în timp de război (IX), din 29 iulie 1899 sau din 18 octombrie 1907, şi care sunt Părţi la prezenta Convenţie, aceasta din urmă

va completa sus-menţionata Convenţie (IX) şi regulamentul anexat la suszisa Convenţie (IV) şi va înlocui semnul descris în articolul 5 al susamintitei Convenţii (IX) prin semnul descris la articolul 16 al prezentei Convenţii, pentru cazurile în care aceasta şi regulamentul ei de aplicare prevăd folosirea acestui semn distinctiv.

2. În raporturile dintre Puterile legate prin Pactul de la Washington, din 15 aprilie 1935, pentru protecţia instituţiilor artistice şi ştiinţifice şi a monumentelor istorice (Pactul Roerich) şi care sunt Parte la prezenta Convenţie, aceasta din urmă va completa Pactul Roerich şi va înlocui drapelul dinstinctiv definit la articolul III din Pact prin semnul definit la articolul 16 al prezentei Convenţii, pentru cazurile în care aceasta şi regulamentul ei de aplicare prevăd folosirea acestui semn distinctiv.

Denunţarea

Art. 37. 1. Fiecare din Părţile Contractante va avea facultatea să denunţe prezenta Convenţie în numele său propriu sau în numele oricărui teritoriu ale cărui relaţii internaţionale le asigură.

2. Denunţarea va fi notificată printr-un instrument scris, înaintat Directorului general al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură.

3. Denunţarea va căpăta efect la un an după primirea instrumentului de denunţare. Dacă totuşi, în momentul expirării acestui an, Partea care denunţă se găseşte implicată într-un conflict armat, efectul denunţării va rămâne suspendat până la sfârşitul ostilităţilor şi în orice caz atâta timp cât operaţiunile de repatriere a bunurilor culturale nu se vor fi terminat.

Notificări

Art. 38. Directorul general al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură va informa statele vizate la articolele 30 şi 32, precum şi Organizaţia Naţiunilor Unite despre depunerile tutror instrumentelor de ratificare, aderare şi acceptare menţionate la articolele 31, 32 şi 39, la fel şi despre notificările şi dennunţările prevăzute la articolele 35, 37 şi 39.

Revizuirea Convenţiei şi a regulamentului ei de aplicare

Art. 39. 1. Fiecare din Înaltele Părţi Contractante poate să propună amendamentele la prezenta Convenţie sau la regulamentul ei de aplicare. Orice amendament astfel propus va fi comunicat Directorului general al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură, care va transmite textul tuturor Înaltelor Părţi Contractante, cărora le va cere, în acelaşi timp, să comunice în termen de patru luni :

(a) dacă doresc să fie convocată o conferinţă pentru a studia amendamentul propus ;

(b) sau dacă sunt de părere să accepte amendamentul propus, fără întrunirea unei conferinţe;

(c) sau dacă sunt de părere să respingă amendamentul propus, fără să se convoace o conferinţă.

2. Directorul general va transmite tuturor Înaltelor Părţi Contractante răspunsurile primite în aplicarea primului paragraf al acestui articol.

3. Dacă toate Înaltele Părţi Contractante, care, în termenul prevăzut, au comunicat părerile lor Directorului general al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură, conform alineatului (b) al paragrafului 1 al prezentului articol, vor informa pe Directorul general că sunt de părere să adopte amendamentul fără întrunirea unei conferinţe. Directorul general va notifica hotărârea lor conform articolului 38. Amendamentul va intra în vigoare, faţă de toate Înaltele Părţi Contractante, după 90 de zile de la această notificare.

4. Directorul general va convoca o conferinţă a Înaltelor Părţi Contractante în vederea studierii amendamentului propus, dacă convocarea conferinţei este cerută de mai mult de o treime dintre Înaltele Părţi Contractante.

5. Acele amendamente la Convenţie sau la regulamentul ei de aplicare care au fost supuse procedurii prevăzute în paragraful precedent vor intra în vigoare numai după ce au fost adoptate în unanimitate de către Înaltele Părţi Contractante reprezentate la conferinţă şi după ce au fost acceptate de către fiecare din Înaltele Părţi Contractante.

6. Acceptarea de către Înaltele Părţi Contractante a amendamentelor la Convenţie sau la regulamentul ei de aplicare, care au fost adoptate de către Conferinţa menţionată la paragrafele 4 şi 5, se va face prin depunerea unui singur instrument formal pe lângă Directorul general al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură.

7. După intrarea în vigoare a amendamentelor la prezenta Convenţie sau la regulamentul ei de aplicare, numai textul astfel modificat al Convenţiei sau al regulamentului ei de aplicare va rămâne deschis pentru ratificare sau aderare.

Înregistrarea

Art. 40. În conformitate cu articolul 102 al Cartei Naţiunilor Unite, prezenta Convenţie va fi înregistrată la Secretariatul Naţiunilor Unite, la cererea Directorului general al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură.

Drept pentru care subsemnaţii împuterniciţi în modul cuvenit au semnat prezenta Convenţie.

Făcută la Haga, la 14 mai 1954, într-un singur exemplar, care va fi depus în arhivele Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură şi din care vor fi remise copii, certificate conform, tuturor statelor menţionate la articolele 31 şi 32, precum şi Organizaţiei Naţiunilor Unite.

Regulament de aplicare a Convenţiei pentru protecţia bunurilor culturale în caz de conflict armat

Haga, 14 mai 1954

CAPITOLUL I

Despre control

Lista internaţională de personalităţi

Art. 1. Din momentul intrării în vigoare a Convenţiei, Directorul general al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură va întocmi o listă internaţională a tuturor personalităţilor desemnate de către Înaltele Părţi Contractante ca fiind apte să îndeplinească funcţiile de comisar general pentru bunurile culturale. Această listă va fi supusă unor revizuiri periodice la iniţiativa Directorului general al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură, pe baza cererilor formulate de către Înaltele Părţi Contractante.

Organizarea controlului

Art. 2. De îndată ce una din Înaltele Părţi Contractante este angajată într-un conflict armat în care se aplică articolul 18 al Convenţiei :

(a) Ea va numi un reprezentant pentru bunurile culturale situate pe teritoriul ei ; dacă ea ocupă un alt teritoriu, trebuie să numească un reprezentant special pentru bunurile culturale ce se află acolo ;

(b) Puterea protectoare a fiecăreia dintre Părţile adverse ale acestei Înalte Părţi Contractante va numi delegaţi pe lângă acesta din urmă, în conformitate cu articolul 3 de mai jos ;

(c) Pe lângă această Înalte Parte Contractantă va fi numit un comisar general pentru bunurile culturale, conform articolului 4 de mai jos.

Desemnarea delegaţilor Puterilor protectoare

Art. 3. Puterea protectoare îşi desemnează delegaţi dintre membrii personalului său diplomatic sau consular sau, cu asentimentul Părţii pe lângă care îşi vor exercita funcţia, dintre alte persoane.

Desemnarea comisarului general

Art. 4. 1. Comisarul general pentru bunurile culturale este ales, de comun acord, din lista internaţională de personalităţi, de către Partea pe lângă care îşi va exercita misiunea şi de către Puterile protectoare ale Părţilor adverse.

2. Dacă Puterile nu ajung la un acord asupra acestui punct, într-un termen de trei săptămâni de la începerea tratativelor, ele vor cere preşedintelui Curţii Internaţionale de Justiţie să desemneze pr comisarul general, care nu va intra în funcţiune decât după ce va fi obţinut agrementul Părţii pe lângă care urmează să-şi exercite misiunea.

Atribuţiile delegaţilor

Art. 5. Delegaţii Puterilor protectoare constată violările Convenţiei, anchetează, cu consimţământul Părţii pe lângă care îşi exercită misiunea, împrejurările în care s-au produs aceste violări, întreprind demersuri locale pentru a face să înceteze aceste violări şi, în caz de nevoie, sesizează despre ele pe comisarul general. Ei informează pe comisarul general despre activitatea lor.

Atribuţiile comisarului general

Art. 6. 1. Comisarul general pentru bunurile culturale tratează cu reprezentantul Părţii pe lângă care îşi exercită misiunea şi cu delegaţii interesaţi chestiunile despre care este sesizat cu privire la aplicarea Convenţiei.

2. El poate să ia hotărâri şi să facă numiri în cazurile prevăzute în prezentul regulament.

3. Cu acordul Părţii pe lângă care îşi exercită misiunea, el are dreptul să ordone o anchetă sau s-o conducă el însuşi.

4. El întreprinde, pe lângă Părţile în conflict sau pe lângă Puterile lor protectoare, toate demersurile pe care le consideră utile pentru aplicarea Convenţiei.

5. El întocmeşte rapoartele necesare referitoare la aplicarea Convenţiei şi le comunică Părţilor interesate, precum şi Puterilor lor protectoare. El remite copii de pe aceste rapoarte directorului genral al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură, care va putea utiliza numai datele lor tehnice.

6. Când nu există o Putere protectoare, comisarul general exercită funcţiunile atribuite Puterii protectoare prin articolele 21 şi 22 ale Convenţiei.

Inspectorii şi experţii

Art. 7. 1. Ori de câte ori comisarul general pentru bunurile culturale, la cererea delegaţilor interesaţi sau după consultare cu aceştia, va considera necesar, el va propune aprobării Părţii pe lângă care îşi exercită misiunea o persoană, în calitate de inspector pentru bunurile culturale, însărcinat cu o misiune determinată. Inspectorul este răspunzător numai faţă de comisarul general.

2. Comisarul general, delegaţii şi inspectorii pot să recurgă la serviciile experţilor, care vor fi, de asemenea, propuşi aprobării Părţii menţionate în paragraful precedent.

Exercitarea misiunii de control

Art. 8. 1. Comisarii generali pentru bunurilor culturale, delegaţii Puterilor protectoare, inspectorii şi experţii nu pot depăşi, în nici un caz, limitele misiunii lor. Îndeosebi ei trebuie să ţină seama de necesităţile de securitate ale Înaltei Părţi Contractante pe lângă care îşi exercită misiunea şi să aibă în vedere, în toate împrejurările, cerinţele situaţiei militare, despre care li se va comunica de către această Înaltă Parte Contractantă.

Substitutul Puterilor protectoare

Art. 9. Dacă o parte în conflict nu beneficiază sau nu mai beneficiază de activitatea unei Părţi protectoare, poate fi solicitat un stat neutru să-şi asume funcţiile de Putere protectoare în vederea desemnării unui comisar general pentru bunurile culturale, conform procedurii prevăzute la articolul 4 de mai sus. Comisarul general, astfel desemnat, în caz de nevoie va putea încredinţa unor inspectori funcţiile de delegaţi ai Puterilor protectoare determinate prin regulamentul de faţă.

Cheltuieli

Art. 10. Remunerarea şi cheltuielile comisarului general pentru bunurile culturale, ale inspectorilor şi experţilor sunt în sarcina Părţii Puterilor protectoare vor face obiectul unei înţelegeri între aceste Puteri şi Statele ale căror interese le ocrotesc.

CAPITOLUL II

Despre protecţia specială

Adăposturi improvizate

Art. 11. 1. Dacă o Înaltă Parte Contractantă, în cursul unui conflict armat, este obligată de împrejurări neprevăzute să amenajeze un adăpost improvizat şi dacă ea doreşte ca acest adăpost să fie pus sub protecţie specială, ea va comunica aceasta, de îndată, comisarului general care îşi exercită misiunea pe lângă ea.

2. Dacă Comisarul general este de părere că împrejurările şi importanţa bunurilor culturale, adăpostite în acest adăpost imporivzat îndreptăţesc o asemenea măsură, el poate autoriza Înalta Parte Contractantă să aplice acestui adăpost semnul distinct definit la articolul 16 al Convenţiei. El comunică fără întârziere hotărârea sa delegaţilor interesaţi ai Puterilor protectoare, fiecare din aceşti delegaţi având puterea să ordone, într-un termen de 30 de zile, retragerea imadiată a semnului.

3. De îndată ce aceşti delegaţi îşi vor fi comunicat acordul lor, sau dacă termenul de 30 de zile s-a scurs fără ca vreunul din delegaţii interesaţi să fi făcut opoziţie, şi dacă adăpostul improvizat îndeplineşte, după părerea comisarului general, condiţiile prevăzute de articolul 8 al Convenţiei, comisarul general va cere directorului general al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură înscrierea adăpostului în registrul bunurilor culturale sub protecţie specială.

Registrul internaţional al bunurilor culturale sub protecţie specială

Art. 12. 1. Se instituie un "Registru internaţional al bunurilor culturale sub protecţie specială".

2. Directorul general al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură va ţine acest registru, va remite copii de pe el secretarului general al Organizaţiei Naţiunilor Unite, precum şi Înaltelor Părţi Contractante.

3. Registrul va fi împărţit în capitole, câte unul pe numele fiecărei Înalte Părţi Contractante. Fiecare capitol va fi subîmpărţit în 3 paragrafe, intitulate respectiv : adăposturi, centre monumentale, alte bunuri culturale mobile. Directorul general hotărăşte datele ce vor figura în fiecare capitol.

Cereri de înregistrare

Art. 13. 1. Fiecare dintre Înaltele Părţi Contractante va putea adresa directorului general al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură cereri de înscriere în registru a anumitor adăposturi, centre monumentale sau altor bunuri culturale imobile situate pe teritoriul ei. În această cerere, ea comunică indicaţii despre amplasamentul bunurilor şi certificarea că bunurile îndeplinesc condiţiile prevăzute la articolul 8 din Convenţie.

2. În caz de ocupaţie, Puterea ocupantă va avea dreptul să facă cereri de înregistrare.

3. Directorul general al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură va trimite neîntârziat copia cererilor de înregistrare fiecăreia dintre Înaltele Părţi Contractante.

Opoziţia

Art. 14. 1. Fiecare dintre Înaltele Părţi Contractante poate face opoziţie înregistrării unui bun cultural, printr-o scrisoare adresată directorului general al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură. Această scrisoare trebuie să fie primită de către el în termen de 4 luni, socotit din ziua când a expediat copia cererii de înregistrare.

2. O astfel de opoziţie trebuie să fie motivată. Singurele motive admisibile pot fi :

(a) că bunul nu este un bun cultural ;

(b) că nu sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la articolul 8 din Convenţie.

3. Directorul general va trimite fără întârziere copia scrisorii de opoziţie Înaltelor Părţi Contractante. El va lua la nevoie avizul Comitetului internaţional pentru monumente, aşezări de interes artistic şi istoric şi săpături arheologice şi, în afară de aceasta, dacă consideră necesar avizul oricărui alt organism sau personalitate calificată.

4. Directorul general sau Înalta Parte Contractantă care a cerut înscrierea poate face demersurile pe care le consideră necesare pe lângă Înaltele Părţi Contractante care au formulat opoziţia, pentru ca aceasta să fie retrasă.

5. Dacă o Înaltă Parte Contractantă, care a făcut în timp de pace cererea de înregistrare a unui bun cultural, devine participantă la un conflict armat, înainte ca înregistrarea să fi fost făcută, bunul cultural despre care este vorba va fi înregistrat, de îndată, de către directorul general, cu titlu provizoriu, în aşteptarea confirmării, reînregistrării sau anulării oricărei opoziţii care poate sau putea fi formulată.

6. Dacă în termen de 6 luni de la data când a primit scrisoarea de opoziţie directorul general nu primeşte din partea Înaltei Părţi Contractante care a formulat opoziţia comunicarea că a renunţat la ea, Înalta Parte Contractantă care a făcut cererea de înregistrare poare recurge la procedura de arbitraj prevăzută la paragraful următor.

7. Cererea de arbitraj trebuie formulată cel mai târziu într-un an de la data la care directorul general a primit scrisoarea de opoziţie. Fiecare dintre Părţile la litigiu desemnează un arbitru. În cazul când o cerere de înregistrare a făcut obiectul mai multor opoziţii, Înaltele Părţi Contractante care au formulat opoziţia vor desemna în comun un arbitru. Cei doi arbitri aleg un supra-arbitru din lista internaţională prevăzută la articolul 1 al prezentului regulament ; dacă ei nu se pot înţelege pentru a face această alegere, vor cere preşedintelui Curţii

Internaţionale de Justiţie să numească un supra-arbitru, care nu va trebui neapărat să fie ales din lista internaţională. Tribunalul arbitral, astfel alcătuit, îşi fixează propria procedură, iar hotărârile sale vor fi fără apel.

8. Fiecare dintre Înaltele Părţi Contractante poate să declare, atunci când se iveşte o controversă, în care ea este parte, că nu doreşte să aplice procedura arbitrară prevăzută la paragraful precedent. În acest caz, opoziţia la o cerere de înregistrare este supusă de către directorul general Părţi Contractante. Opoziţia este confirmată numai dacă Înaltele Părţi Contractante hotărăsc confirmarea cu o majoritate de două treimi dintre votanţi. Votul va fi dat prin corespondenţă, în afară de cazul în care directorul general al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură va considera necesară convocarea unei consfătuiri, în virtutea împuternicirilor care îi sunt conferite prin articolul 27 al Convenţiei, şi ar proceda la o asemenea convocare. Dacă directorul general hotărăşte votarea prin corespondenţă, el va invita Înaltele Părţi Contractante să-i transmită votul lor în plic sigilat, într-un termen de 6 luni din ziua în care invitaţia respectivă le-a fost adresată.

Înregistrarea

Art. 15. 1. Directorul general al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură va dispune înscrierea în registru, sub un număr de ordine, a oricărui bun cultural pentru care s-a făcut o cerere de înregistrare, dacă această cerere nu a făcut obiectul unei opoziţii în termenul prevăzut de paragraful 1 al articolului 14.

2. În caz că a fost formulată o opoziţie şi cu excepţia celor prevăzute de paragraful 5 al articolului 14, directorul general va proceda la înscrierea în registru a bunului numai dacă opoziţia a fost retrasă sau nu a fost confirmată în urma proceduri prevăzute de paragraful 7 al articolului 14 sau a procedurii prevăzute de paragraful 8 al aceluiaşi articol.

3. În cazurile prevăzute de paragraful 3 al articolului 11, directorul general procedează la înscrierea în registru, la cererea comisarului general pentru bunurile culturale.

4. Directorul general trimite fără întârziere secretarului general al Organizaţiei Naţiunilor Unite, Înaltelor Părţi Contractante şi, la cererea Părţii, care a făcut cererea de înregistrare, tuturor celorlalte state menţionate la articolele 30 şi 32 ale Convenţiei, o copie certificată a fiecărei cereri de înscriere în registru. Înscrierea devine efectivă la 30 de zile după această trimitere.

Radierea

Art. 16. 1. Directorul general al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură va radia înregistrarea unui bun cultural :

(a) la cererea Înaltei Părţi Contractante pe al cărei teritoriu se găseşte bunul ;

(b) dacă Înalta Parte Contractantă care a cerul înregistrarea a denunţat Convenţia şi dacă această denunţare a intrat în vigoare ;

(c) în cazul prevăzut de paragraful 5 al articolului 14, când o opoziţie a fost confirmată pe baza procedurii prevăzute de paragraful 7 al articolului 14 sau a procedurii prevăzute de paragraful 7 al articolului 14 sau a procedurii prevăzute de paragraful 8 al aceluiaşi articol.

2. Directorul general trimite fără întârziere secretarului general al Organizaţiei Naţiunilor Unite şi tuturor statelor care au primit copia înregistrării o copie certificată a oricărei radieri din registru. Radierea intră în vigoare după 30 de zile de la această trimitere.

CAPITOLUL III

Despre transporturile de bunuri culturale

Procedura de obţinere a imunităţii

Art. 17. 1. Cererea prevăzută de paragraful 12 al Convenţiei va fi adresată comisarului general pentru bunurile culturale. Ea va trebui să cuprindă motivele care au generat-o şi să specifice numărul aproximativ al bunurilor culturale de transferat, importanţa lor, locul unde se află, locul unde se prevede să fie mutate, mijloacele de transport, ruta de urmat, data prevăzută pentru transport şi orice altă informaţie utilă.

2. Dacă comisarul general, după ce a luat avizele pe care le consideră necesare, consideră că transferul este justificat, el va consulta delegaţii interesaţi ai Puterilor protectoare asupra modului de transport. În urma acestor consultări, el va informa despre transport Părţile în conflict interesate, anexând notificării toate informaţiile utile.

3. Comisarul general va desemna unui sau mai mulţi inspectori care se vor asigura că transportul conţine numai bunurile indicate în cerere, că el este efectuat în conformitate cu modalităţile aprobate şi că este prevăzut cu semnul distinctiv ; aceşti inspectori vor însoţi transportul până la locul de destinaţie.

Transportul în străinătate

Art. 18. Dacă transportul sub protecţie specială se face către teritoriul unei alte ţări, el va fi supus nu numai prevederilor articolului 12 al Convenţiei şi articolului 17 al regulamentului de faţă, dar şi dispoziţiilor de mai jos :

(a) atâta timp cât bunurile culturale se află pe teritoriul unui alt stat, acesta va fi depozitarul lor. El va asigura acestor bunuri o îngrijire cel puţin egală aceleia pe care o dă propriilor sale bunuri culturale de importanţă similară ;

(b) statul depozitar va înapoia aceste bunuri numai după încetarea conflictului ; înapoierea va avea loc într-un termen de 6 luni de la data cînd a fost cerută ;

(c) în timpul transporturilor succesive şi în timpul aflării lor pe teritoriul unui alt stat, bunurile culturale vor fi la adăpost de orice măsură de confiscare, nici depunătorul şi nici depozitarul neputând dispune de ele. Totuşi, dacă securitatea bunurilor o cere, depozitarul va putea, cu consimţământul depunătorului, să dispună transportarea bunurilor într-o terţă ţară, în condiţiile prevăzute în articolul de faţă ;

(d) cererea de punere sub protecţie specială trebuie să menţioneze că statultul spre al cărui teritoriu se va face transportul acceptă dispoziţiile prezentului articol.

Teritoriul coupat

Art. 19. Dacă o Înaltă Parte Contractantă care ocupă teritoriul unei alte Înalte Părţi Contractante transportă bunuri culturale la un adăpost situat într-un punct al acestui teritoriu, fără să poată îndeplini procedura prevăzută la articolul 17 din regulament, transportul în chestiune nu va fi considerat ca o însuşire ilegală în sensul articolului 4 al Convenţiei dacă comisarul general pentru bunurile culturale certifică în scris, după ce a consultat personalul de protecţie, că împrejurările au făcut necesar acest transport.

CAPITOLUL VI

Despre semnul distinctiv

Aplicarea semnului

Art. 20. 1. Locul de aşezare a semnului distinctiv şi gradul său de vizibilitate sunt lăsate la aprecierea autorităţilor competente ale fiecărei Înalte Părţi Contractante. Semnul poate figura pe drapele sau pe banderole de mână. El va putea fi pictat pe un obiect sau va putea să figureze pe el în orice altă formă potrivită.

2. Totuşi, în timpul unui conflict armat, în cazurile prevăzute la articolele 12 şi 13 din Convenţie şi fără a exclude posibilitatea altor mijloace de semnalizare mai complete, semnul va trebui să fie aplicat pe transporturi în aşa fel încât ziua să fie bine vizibil din aer şi de pe pământ.

Semnul va trebui să fie bine vizibil de pe pământ :

(a) la distanţe regulate, suficiente pentru a delimita în mod clar perimetrul unui centru monumental sub protecţie specială ;

(b) la intrarea altor bunuri culturale imobile sub protecţie specială.

Identificarea persoanelor

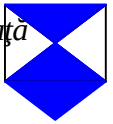
Art. 21. 1. Persoanele menţionate la articolul 17 al Convenţiei, paragraful 2, alineatele (b) şi (c) pot să poarte o banderolă de mână prevăzută cu semnul distinctiv, eliberată de autorităţile competente şi purtând ştampila acestora.

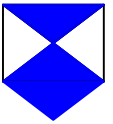
2. Ele vor purta asupra lor o carte de identitate specială, prevăzută cu semnul distinctiv. Această carte de identitate va menţiona cel puţin numele şi prenumele, data naşterii, titlul sau gradul şi calitatea deţinătorului ei. Cartea de identitate va fi prevăzută cu fotografia titularului şi va purta, de asemenea, fie semnătura sa, fie amprentele sale digitale, sau ambele împreună. Ea va purta timbrul sec al autorităţilor competente.

3. Fiecare Înaltă Parte Contractantă îşi va întocmi modelul de carte de identitate, inspirându-se după modelul care figurează cu titlul de exemplu în anexa la prezentul regulament. Înaltele Părţi Contractante îşi vor comunica modelul adoptat. Fiecare carte de identitate va fi întocmită, pe cât posibil, în cel puţin două exemplare, dintre care unul va fi păstrat de Puterea care a eliberat-o.

4. Persoanele menţionate mai sus nu pot fi private, fără un motiv legitim, nici de cartea lor de identitate, nici de dreptul de a purta banderola.

Faţă

CARTE DE IDENTITATE
pentru personalul angajat
în protecţia culturală

Nume ……

Prenume ……

Data naşterii …….

Titlul sau gradul ……...

Funcţia …….

este titularul acestei cărţi de identitate în condiţiile Convenţiei de la

Haga din 14 mai 1954, pentru protecţia proprietăţii culturale în cazul
unui conflict armat.

Elibertă la
Numărul cărţii

……
……

Verso

Fotografia titularului Timbrul sec al autorităţii care a eliberat cartea	Semnătura titularului sau amprenta sau ambele
Înălţimea ……..	Culoarea ochilor …….
Culoarea părului …….	
Alte particularităţi ……. ……. ……. ……. …….	

Protocol pentru protecţia bunurilor culturale în caz de conflict armat

Haga, 14 mai 1954

Înaltele Părţi Contractante au convenit asupra următoarelor :

I

1. Fiecare Înaltă Parte Contractantă se obligă să împiedice exportul bunurilor culturale de pe un teritoriu ocupat de ea în caz de conflict armat, aceste bunuri culturale în caz de conflict armat, semnată la Haga la 14 mai 1954.

2. Fiecare Înaltă Parte Contractantă se obligă să primească în custodie bunurile culturale importante pe teritoriul său şi provenind direct sau indirect de pe un teritoriu ocupat. Aceasta se va face sau automat, în momentul importului, sau, dacă nu s-a făcut atunci, se va face la cererea autorităţilor teritoriului ocupat.

3. Fiecare Înaltă Parte Contractantă se obligă să predea, la încheierea ostilităţilor, autorităţilor competente ale teritoriului pe care-l ocupase anterior, bunurile culturale ce se găsesc pe teritoriul ei în caz că aceste bunuri au fost exportate contrar principiului stabilit la paragraful 1. Aceste bunuri nu vor putea fi reţinute în nici un caz cu titlul de reparaţii de război.

4. Înaltă Parte Contractantă care a avut obligaţia să împiedice exportul bunurilor culturale de pe teritoriul ocupat de ea va trebui să indemnizeze pe deţinătorii de bună credinţă ai bunurilor culturale care vor trebui să fie restituite conform paragrafului precedent.

II

5. Bunurile culturale provenite pe teritoriul uneia dintre Înaltele Părţi Contractante şi care au fost depuse de ea pe teritoriul unei alte Înalte Părţi Contractante în vederea protecţiei lor împotriva pericolelor unui conflict armat, la încheierea ostilităţilor vor fi restituite de către aceasta din urmă autorităţilor competente ale teritoriului de proveniență.

III

6. Prezentul Protocol va purta data de 14 mai 1954 şi până la data de 31 decembrie 1954 va rămâne deschis semnării tuturor statelor invitate la Conferinţa care s-a întrunit la Haga, între 21 aprilie 1954 şi 14 mai 1954.

7. (a) Prezentul Protocol va fi supus ratificării statelor semnatare, conform procedurilor lor constituţionale.

(b) Instrumentele de ratificare se vor depune pe lângă directorul general al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură.

8. Cu începere din ziua intrării sale în vigoare, prezentul Protocol va fi deschis aderării tuturor statelor menţionate la paragraful 6, nesemnatare, precum şi oricărui alt stat invitat să adere de către Consiliul executiv al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură. Aderarea se va face prin depunerea unui instrument de aderare pe lângă directorul general al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură.

9. Statele menţionate la paragrafele 6 şi 8 vor putea, în momentul semnării, ratificării sau aderării, să declare că nu se vor considera legate prin dispoziţiile părţii I sau prin acelea ale părţii a II-a ale prezentului Protocol.

10. (a) Prezentul Protocol va intra în vigoare la 3 luni după depunerea a 5 instrumente de ratificare.

(b) Ulterior, el va intra în vigoare, pentru fiecare Înaltă Parte Contractantă, la 3 luni după depunerea instrumentului ei de ratificare sau aderare.

(c) În cazurile prevăzute de articolele 18 şi 19 ale Convenţiei pentru protecţia bunurilor culturale, în caz de conflict armat, semnată la Haga, la data 14 mai 1954, ratificările şi aderările depuse de către părţile în conflict, înainte sau după începerea ostilităţilor sau ocupaţiilor, vor intra în vigoare imediat. În acest caz, directorul general al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură va face, pe calea cea mai rapidă, comunicările prevăzute la paragraful 14.

11. (a) Fiecare stat sau Parte la Protocol, la data intrării sale în vigoare, va lua, în ceea ce-l priveşte, toate măsurile necesare pentru asigurarea punerii în aplicare a Protocolului, într-un termen de 6 luni după intrarea lui în vigoare.

(b) Acest termen va fi de 6 luni, calculat de la data depunerii instrumentului de ratificare sau de aderare pentru toate statele care vor depune instrumentele lor de ratificare sau de aderare, după data intrării în vigoare a Protocolului.

12. Fiecare Înaltă Parte Contractantă va putea, în momentul ratificării sau aderării la orice altă dată ulterioară, să declare, printr-o notificare adresată directorului general al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură, că prezentul Protocol se va extinde asupra tuturor teritoriilor sau asupra unui teritoriu oarecare din teritoriile pe care le reprezintă în relaţiila internaţionale. Prevederile Protocolului se vor extinde asupra teritoriului

(teritoriilor) menţionat (menţionate) în această notificare după trei luni de la primirea notificării.

13. (a) Fiecare din Înaltele Părţi Contractante poate să denunţe prezentul Protocol în numele său propriu sau în numele oricărui teritoriu pe care îl reprezintă în relaţiile internaţionale.

(b) Denunţarea va fi notificată printr-un instrument scris, depus pe lângă directorul general al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură.

(c) Denunţarea îşi produce efectul la un an după primirea instrumentului de denunţare. Totuşi, dacă în momentul expirării acestui an Partea denunţătoare se găseşte implicată într-un conflict armat, efectul denunţării va rămâne suspendat până la încheierea ostilităţilor şi, în orice caz, atâta timp cât operaţiile de repatriere a bunurilor culturale nu vor fi terminate.

14. Directorul general al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură va informa statele menţionate la paragrafele 6 şi 8, precum şi Organizaţiei Naţiunilor Unite, despre depunerea tuturor instrumentelor de ratificare, de aderare sau de acceptare, menţionate la paragrafele 7, 8 şi 15, precum şi despre notificările şi denunţările prevăzute, respectiv, la paragrafele 12 şi 13.

15. (a) Protocolul de faţă poate fi revizuit dacă viziunea este cerută de mai mult de o treime dintre Înaltele Părţi Contractante.

(b) Directorul general al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură va convoca o conferinţă în acest scop.

(c) Amendamentele la prezentul Protocol vor intra în vigoare numai după ce vor fi adoptate în unanimitate de către Înaltele Părţi Contractante reprezentate la conferinţă şi vor fi acceptate de către fiecare dintre Înaltele Părţi Contractante.

(d) Acceptarea de către Înaltele Părţi Contractante a amendamentelor la prezentul Protocol, care vor fi adoptate de către conferinţa menţionată la alineatele (b) şi (c), se va face prin depunerea unui instrument formal pe lângă directorul general al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură.

(e) După intrarea în vigoare a amendamentelor la prezentul Protocol, numai textul astfel modificat al Protocolului va rămâne deschis ratificării sau aderării.

Conform articolului 102 al Cartei Naţiunilor Unite, prezentul Protocol va fi înregistrat la Secretariatul Naţiunilor Unite, la cererea directorului general al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură.

Drept pentru care subsemnaţii, împuterniciţi în modul cuvenit au semnat prezentul Protocol.

Făcut la Haga, la 14 mai 1954, într-un singur exemplar, în limbile engleză, franceză, rusă şi spaniolă, toate cele patru texte având aceeaşi valabilitate. Acest exemplar va fi depus în arhivele Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură. Copii certificate vor fi remise tuturor statelor menţionate la paragrafele 6 şi 8, precum şi Organizaţiei Naţiunilor Unite.